

36850 - Ҳар гоҳ дар аснои тавоф ва ё саъӣ (байни Сафо ва Марва) намози ҷамоъат барпо шавад

савол

Агар дар ҳоли тавоф ва ё саъӣ намози ҷамоъат барпо шавад, чӣ кор бояд кард? Оё тавоғро идома бидиҳам ва ё намоз бихонаму, сипас аз нав тавоф намоям?

Ҷавоби муфассал

Ҳамду сано барои Аллоҳ.

Ҳар гоҳ дар аснои тавоф ва ё саъӣ (байни Сафо ва Марва) намози ҷамоъат барпо шавад, шумо бояд тавофи худро мутаваққиф карда, ҳамроҳи имом намоз бихонед ва баъд аз намоз, аз ҷое ки тавоғро қатъ намудед, ба тавофи худ идома бидиҳед ва ниёзе нест, ки аз нав тавоф биқунед ва ё давреро ки ба хотири намоз қатъ намудед, аз нав анҷом бидиҳед.

Шайх Ибни Боз (раҳмати Аллоҳ бар ў бод) гуфтааст:

Ҳар гоҳ ба сабаби ҳочате тавоф қатъ шавад, масалан шахсе се давр тавоф кунад ва баъд намоз барпо шавад, ў (бо ҳамроҳи ҷамоат) намоз меҳонад, сипас бармегардад ва аз ҷояш (ҷое, ки дар онҷо тавоғро қатъ кард) тавоғро идома медиҳад. Бар ў лозим нест, ки ба ҳаҷару-л-асвад бозгардад, балки аз ҳамон ҷои худ (яъне аз ҳамон ҷое, ки дар онҷо тавоғашро қатъ намуда буд) тавоғро шурӯъ мекунад ва тавоғро комил менамояд, бар хилоғи гуфтаи баъзе аз донишмандон, ки гуфтаанд аз ҳаҷару-л-асвад тавоғро шурӯъ мекунад.

Дидгоҳи саҳех ин аст, ки тибқи гуфтаи гурӯҳе аз донишмандон, чунин чизе лозим нест ва ҳамчунин агар ҷанозае ҳозир шавад ва ў намози ҷаноза бихонад ва ё қасе ўро бидораду, бо ў сӯҳбат кунад ва ё издиҳоми мардум (ӯро бидорад) ва ё монанди инҳо. Дар ин ҳолатҳо, ў тавоғашро комил мекунад ва дар ин чиз ҳеч ишколе вучуд надорад. Поёни сухан.

"Мачмуъу фатово"-и Шайх Ибни Боз (17/216).

Ҳамчунин Шайх Ибни Боз гуфтааст:

Агар намоз барпо шаваду, ў дар ҳоли тавоф ё саъй бошад, бо ҳамроҳи мардум намоз меҳонад ва баъд аз он, тавоф ва саъийи худро аз ҳамон чое, ки (барои намоз) истода буд, комил мекунад. Поёни сухан.

"Фатово исломия" (2/250).

Шайх Ибни Усаймин (раҳмати Аллоҳ бар ў бод) гуфтааст:

Агар намоз барпо шаваду, инсон дар ҳоли тавоф бошад, хоҳ тавофи умра бошад ё ҳаҷ ё тавофи нофил бошад, ў аз тавофаш мебарояду, намоз меҳонад, сипас бозгашта, тавофро комил мекунад ва тавофро аз нав оғоз намекунад, балки тавофро аз чое, ки қаблан аз онҷо баромада буд, комил мекунад ва барои аз нав тақрор намудани он давр ниёзе нест, зоро он чи қаблан анҷом дода буд, бар асоси саҳех бино шудааст ва бо муқтазои иҷозати шаръӣ истода буд, пас мумкин нест, ки (тавоф) ботил бошад, магар бо вучуди далели шаръӣ. Поёни сухан.

"Фатово аркони-л-ислом" (саҳ 539).